

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 420/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Ladislava Orosza a Miroslava Duriša, predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom Mgr. JUDr. Zoltánom Perhácsom, PhD., Tichá 45, Bratislava, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009 a jeho rozsudkom z 21. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE]

(ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 34 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 80/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“) a jeho rozsudkom z 21. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Michalovce (ďalej aj „colný úrad“) č. R-14/2009-5334 z 20. januára 2009 prepustený zo služobného pomeru colníka podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z. z.“).

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“) rozhodnutím č. 19103/2009-1214 z 5. mája 2009 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a rozhodnutie z 20. januára 2009 potvrdil.

Sťažovateľ podal následne krajskému súdu žalobu podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. mája 2009.

Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 6 S 80/2009-63 z 29. apríla 2010 tak, že žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 214/2010 z 15. júna 2011 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

Proti rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. IV. ÚS 519/2012 z 24. júla 2013,

ktorým vyslovil, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžo 214/2010 a jeho rozsudkom z 15. júna 2011 porušené bolo, tento rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sžo 60/2013 z 19. marca 2014 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 6 S 80/2009-63 z 29. apríla 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd uznesením z 2. marca 2015 prerušil konanie do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 1 T 42/2014. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením z 18. novembra 2015 tak, že uznesenie krajského súdu o prerušení konania zrušil.

Následne krajský súd napadnutým rozsudkom z 21. júna 2017 zrušil rozhodnutie žalovaného z 5. mája 2009, ako aj rozhodnutie riaditeľa colného úradu z 20. januára 2009 o prepustení zo služobného pomeru colníka a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, za „*arbitrárne, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nezákonné a najmä v zjavnom rozpore so zásadami spravodlivého súdneho konania. Inak povedané, výrok napadnutého rozhodnutia krajského súdu je síce správny a zákonný, avšak zjavne nemá žiadnu oporu v jeho odôvodnení. Samotné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má arbitrárny charakter, čo súčasne zakladá arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia ako celku. Podstatné z hľadiska rešpektovania základných práv a slobôd nielen neúspešného účastníka ale rovnako aj úspešného účastníka konania je, aby konajúci všeobecný súd náležite posúdil všetky rozhodujúce okolnosti prípadu, aby svoje úvahy riadne a zrozumiteľne zdôvodnil a aby jeho závery neboli výrazom svojvôle či ústavne nekonformného výkladu právnych predpisov.*“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu, ktorý vyslovil v uznesení z 18. novembra 2015, ktorým zrušil uznesenie krajského súdu o prerušení konania, keďže „... vyčkal na právoplatný oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní. Inak povedané, krajský súd do právoplatného skončenia trestného konania nevykonal žiadny úkon a navyše nevykonal žiadne hodnotenie dôkazov. Rovnako sa nijako nevysporiadal so sťažovateľovými konkrétne vyšpecifikovanými argumentmi a dôvodmi prednesenými priamo na pojednávaniach pred krajským súdom... napadnuté rozhodnutie krajského súdu neobsahuje žiadnu vlastnú preskúmateľnú právnu úvahu... krajský súd ani len nevysvetlil, prečo nevykonal vlastné hodnotenie dôkazov a prečo sa obmedzil iba (výlučne) na výsledky z trestného konania (denegatio iustitiae).

... treba zvýrazniť a podčiarknuť, že nemožnosť použitia dôkazov zabezpečených v trestnom konaní pre účely administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci nemala byť primárnym (prvým) a jediným (výlučným) právnym dôvodom pre zrušenie napadnutých rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov. Z hľadiska logického, racionálneho a právneho poradia primárnym dôvodom na zrušenie oboch napadnutých rozhodnutí správnych orgánov mali byť tieto preukázané fakty:

- sťažovateľ pre nedostatok kompetencie nemal právomoc vydať rozhodnutie, čo priamo vyplýva z prílohy č. 1 k zákonu č. 200/1998 Z. z. (sťažovateľ bol zaradený do 3. platovej triedy),

- sťažovateľ nebol kompetentný vykonať zápis do prvotnej evidencie (nadriadený ho neurčil za osobu zodpovednú za vedenie prvotnej evidencie, takže nebol povinný vykonať žiadny záznam do tejto evidencie),

- sťažovateľ počas administratívneho konania, ale ani v konaní pred krajským súdom ani pred najvyšším súdom nebol oboznámený s videozáznamom, ktorý bol aj podľa krajského súdu a najvyššieho súdu kľúčovým podkladom na vydanie napadnutých rozhodnutí,

- na rozdiel od sťažovateľa správne orgány nielenže sa oboznámili s videozáznamom, ale svoje rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru založili výlučne na tomto zázname,

- správny orgán dokonca výslovne uviedol, že sťažovateľovi počas správneho konania nebolo umožnené oboznámiť sa s obrazovo-zvukovým záznamom (videozáznamom).“.

Sťažovateľ poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, napr. v častiach, kde tento reprodukuje obsah odôvodnenia žalovaného, prípadne riaditeľa colného úradu, a argumentuje tým, že „*napriek opakovaným písomným podaniam sťažovateľa (žalobcu), v ktorých zvýrazňoval a podčiarkoval, že nemal kompetenciu na vydanie rozhodnutí a ani vykonať zápis do príslušnej evidencie, s touto otázkou sa krajský súd nielenže nijako nezaoberal, ale svojvoľne na viacerých miestach svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nevydal rozhodnutie a nevykonala zápis do príslušnej evidencie. Krajský súd takto v rozpore s realitou naďalej tvrdí, že sťažovateľ (žalobca) bol povinný vydať rozhodnutia a vykonať zápis do príslušnej evidencie.*

Ďalšie tvrdenia krajského súdu v bode 18 sú nepravdivé a zavádzajúce napríklad v tom, keď krajský súd tvrdí, že žalobca nenamietal dôvodnosť, resp. pravdivosť skutkových tvrdení prvostupňového správneho orgánu. Sťažovateľ (žalobca) reálne ani nemohol namietat' skutkové tvrdenia, keď nikdy počas administratívneho konania, ale ani počas konania pred konajúcimi súdmi (krajský súd, najvyšší súd) nebol oboznámený s obsahom videozáznamu, ktorý bol nesporne jediným a výlučným podkladom na jeho prepustenie zo služobného pomeru colníka.

... krajský súd bez akejkoľvek právnej úvahy, prísne formalisticky a selektívne parafrázuje, resp. kopíruje časti rozhodnutí orgánov verejnej moci a ústavného súdu v otázkach namietaného tajného sledovania (použitia informačno-technických prostriedkov).“.

Sťažovateľ tiež odkazuje na tie časti odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd citoval právne závery Okresného súdu Trebišov v oslobodzujúcom rozsudku sp. zn. 1 T 42/2014 z 8. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 To 148/2016 z 13. marca 2017 týkajúcich sa nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov. Namietala tiež, že krajský súd uviedol, že na uvedenú skutočnosť

má iný právny názor – tento však nevysvetlil – a len konštatoval, že je viazaný právnymi závermi uvedenými v predmetnej trestnej veci.

Sťažovateľ tiež spochybňuje konštatovanie krajského súdu, že nebol povinný zaoberať sa ďalšími námietkami sťažovateľa vzhľadom na koncentračnú a dispozičnú zásadu vyjadrenú v § 249 ods. 2, § 250b ods. 1 a § 250h ods. 1 OSP, týkajúcimi sa okrem iných tým, že nebol povinný vydať rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru ani zaevidovať tento tovar v príslušnej evidencii. Podľa sťažovateľa týmto postupom krajský súd nerešpektoval príkaz ústavného súdu vyjadrený v náleze sp. zn. IV. ÚS 519/2012, podľa ktorého súdy mali *„znova posúdiť odvolacie námietky sťažovateľa...“*

Krajský súd síce výslovne vymenúva niektoré zo sťažovateľových (žalobcových) námietok, avšak ani k nim sa vo svojom rozhodnutí nijako ani okrajovo nevyjadruje.“

V tomto smere poukazuje sťažovateľ na svoje námietky – napr. že jeho nadriadený zadovážil dôkaz pred začatím správneho konania, nemal možnosť sa vyjadriť k dôkazom, konanie bolo začaté za skutky z 29. októbra 2008, vo výroku rozhodnutia sú však zahrnuté aj skutky z 2. novembra 2008, že rozhodnutie riaditeľa colného úradu nemá náležitosti podľa § 47 a nasl. Správneho poriadku a pod., pričom krajský súd sa s týmito námietkami nijako nevysporiadal.

Vo vzťahu ku koncentračnej a dispozičnej zásade sťažovateľ poukazuje na to, že žalovaný si nesplnil povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 200/1998 Z. z. a tiež zo Správneho poriadku *„preskúmať rozhodnutie v celom rozsahu po právnej a skutkovej stránke“*, keďže sa nevysporiadal s tým, či bol sťažovateľ povinný vydať rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru alebo zaevidovať tento tovar v príslušnej evidencii. Podľa sťažovateľa bez *„ohľadu na rozsah a dôvody žaloby, ktorými všeobecné (správne) súdy neboli viazané, mali napadnuté rozhodnutia tak prvostupňového ako aj druhostupňového správneho orgánu ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov v súlade s ustanovením § 250j ods. 3 OSP zrušiť“*. Sťažovateľ argumentuje, že § 250j ods. 3 OSP – účinný v rozhodnom čase – predstavoval

výnimku zo zásady, že správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. Na vady vymedzené v tomto ustanovení mal krajský súd prihliadnuť bez ohľadu na to, či to žalobca v žalobe namietal.

Podľa sťažovateľa v napadnutom konaní bola porušená zásada kontradiktórnosti konania, keďže ani správne orgány a ani konajúce súdy mu nedali možnosť oboznámiť sa s obrazovo-zvukovým záznamom, pričom aj *«z tohto aspektu je odôvodňujúca časť rozsudku krajského súdu zjavne neodôvodnená a v konečnom dôsledku nepreskúmateľná.*

Bez právneho významu nie je ani skutočnosť, že v odôvodňujúcej časti napadnutého rozhodnutia nie je ani len zmienka o argumentáciách a námietkach, ktoré sťažovateľ predniesol priamo na pojednávaníach na krajskom súde, čo preukazuje prísne formalistický postup krajského súdu. Uvedené je súčasne aj dôkazom nepreskúmateľnosti rozhodnutia a rovnako preukazuje, že sťažovateľ mal na súde iba postavenie „štatistu“.

Nedostatok dôvodov, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť odôvodňujúcej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu majú priamy negatívny dosah na postavenie sťažovateľa aj v tom, že napriek jeho úspechu (po 8 rokoch a 8 mesiacov), napadnuté rozhodnutie sa vôbec nezaobera faktami v sťažnosti vyššie uvedenými. Zjednodušene povedané, podľa záveru z odôvodňujúcej časti napadnutého rozhodnutia, ak by nešlo o nezákonné použitie informačno-technických prostriedkov, krajský súd by nerozhodol v prospech sťažovateľa. Na tomto mieste treba stručne, ale vecne zopakovať, že ak by aj použitie informačno-technických prostriedkov bolo zákonné, sťažovateľ ani v takom prípade by nemohol byť prepustený zo služobného pomeru colníka, pretože nemal kompetencie na vydanie rozhodnutia a rovnako nemal kompetencie ani na zaevidovanie tovaru do príslušnej evidencie (nedostatok právomoci). Tým, že táto zásadná skutočnosť, z ktorej sa odvíjajú aj ďalšie porušenia základných práv a slobôd, tak ako je to vyššie špecifikované vyššie, zostala mimo pozornosti krajského súdu, sťažovateľ je naďalej obeťou - poškodeným (porušenie čl. 34 dohovoru) nezákonných postupov a rozhodnutí správnych orgánov v administratívnom konaní, pretože nemôže očistiť svoje meno či už v súkromnom, spoločenskom ale najmä v pracovnom živote, kde sa na neho hľadí, že služobný pomer mu pokračuje iba z dôvodu, že použitie informačno-technických

prostriedkov bolo nezákonné. Navyše sťažovateľ nebol oboznámený s rozhodujúcim dôkazom a teda nemohol sa k nemu ani vyjadriť.

Nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu výrazne sťažuje aj budúce uplatnenie práva sťažovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z... Nepochybne pri určovaní výšky náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím, všeobecné súdy zohľadňujú aj počet porušení správnymi orgánmi pri úradnom postupe a rozhodovaní.».

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1. Krajský súd v Košiciach svojim konaním a rozhodnutím zo dňa 21. 06. 2017, sp. zn. 6 S/80/2009 porušil základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 a čl. 34 dohovoru.

2. Krajský súd v Košiciach svojim konaním a rozhodnutím zo dňa 21. 06. 2017, sp. zn. 6 S/80/2009 porušil základné práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru samostatne a čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 a čl. 34 dohovoru, pretože sa pri konaní a rozhodovaní neriadil právnymi názormi vyslovenými v náleze ústavného súdu zo dňa 24. 07. 2013, sp. zn. IV. ÚS 519/2012-116.

3. ... zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21. 06. 2017, sp. zn. 6 S/80/2009, vracia vec a prikazuje mu vo veci konať.

4. ... prikazuje Krajskému súdu v Košiciach napraviť nedostatky, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť odôvodňujúcej časti rozhodnutia a riadiť sa právnymi názormi vyslovenými v náleze ústavného súdu zo dňa 24. 07. 2013, sp. zn. IV. ÚS 519/2012-116, z ktorého explicitne vyplýva, že: „... Povinnosťou najvyššieho súdu bude riadiť sa právnym názorom ústavného súdu vysloveným predovšetkým v časti II.1 tohto nálezu a znova posúdiť odvolacieho námietky sťažovateľa v intenciách tohto nálezu ústavného súdu a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodniť... “

5. *Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50 000 €..., ktoré je povinný Krajský súd v Košiciach vyplatiť sťažovateľovi a to do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.*

6. *... priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa...»*

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

„Rovnako aj ústavný súd pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňuje počet porušení základných práv a slobôd, ktorými orgán verejnej moci zasiahol voči sťažovateľovi. Preto v kontexte uvedených faktov sťažovateľ žiada ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 000 €...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sa žalobou podľa § 247 a nasl. OSP domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia riaditeľa colného úradu o prepustení zo služobného pomeru colníka. Krajský súd napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe sťažovateľa a zrušil rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie riaditeľa colného úradu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konania. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal vo veci prieskumu zákonnosti úspech, pričom výrok napadnutého rozsudku svojou sťažnosťou nenapáda – jeho sťažnosť smeruje výlučne proti odôvodneniu napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 598/2012, v ktorom uviedol, že obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku (§ 155 ods. 1 OSP). Uvedené ustanovenie vyjadruje, že svoj postoj k otázke, ktorá tvorila predmet konania, vyslovuje súd vo výroku rozhodnutia. Výrok je tou časťou rozhodnutia, ktorá nadobúda záväzné účinky na právne vzťahy účastníkov konania (§ 159 ods. 2 OSP). Z týchto skutočností vyplýva aj to, že opravný prostriedok (napr. odvolanie alebo dovolanie) možno podať len proti niektorému z výrokov namietaného rozhodnutia s tým, že odvolanie, prípadne dovolanie len proti odôvodneniu nemožno podať (§ 202 ods. 4, § 236 ods. 2 OSP). Za splnenia zákonných podmienok môže napadnúť rozhodnutie súdu príslušným opravným prostriedkom zásadne len účastník konania (napr. § 201, § 240 ods. 1 OSP). Z povahy veci vyplýva, že môže ísť len o toho účastníka, v ktorého neprospech vyznelo rozhodnutie súdu. Tento neprospech sa prejaví v zásade tým, že účastník bol neúspešný vo veci samej, prípadne rozhodnutím procesnej povahy, ktoré znamená pre účastníka ujmu (napr. nepriznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, uloženie poriadkovej pokuty a pod.). Neprospech účastníka (teda neúspech vo veci samej, prípadne ujma) musí vyplývať z výroku rozhodnutia a musí byť v tejto časti rozhodnutia vyjadrený. Z uvedeného tiež vyplýva, že pre prípustnosť opravného prostriedku nepostačuje, ak tento neprospech vyplýva len z dôvodov rozhodnutia alebo je v nich len vyjadrený.

Uvedené právne závery možno primerane aplikovať aj vo veci sťažovateľa – za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), a to § 358, § 354, § 423 a § 424.

Z obsahu sťažnosti a jej petitu vyplýva, že sťažovateľ ju podal len proti dôvodom napadnutého rozsudku, pričom žiada, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a aby uložil krajskému súdu odlišným spôsobom odôvodniť výrok o zrušení rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia riaditeľa colného úradu. Táto skutočnosť zakladá neprípustnosť jeho sťažnosti, preto ju ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z ako neprípustnú.

Ústavný súd nad rámec veci skúmal aj samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého vyplýva, že ťažiskovým dôvodom pre výrok o zrušení rozhodnutí správnych orgánov boli výsledky trestného konania vedeného voči sťažovateľovi. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 1 T 42/2014 z 8. septembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 8 To 148/2016 z 13. marca 2017 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol sťažovateľ ako obžalovaný trestne stíhaný. Krajský súd v napadnutom rozsudku následne uviedol, že z uvedených rozhodnutí *„vyplýva záver právne nabúravnajúci zákonnosť a ústavnosť dôkazov (použitých informačno-technických prostriedkov), získaných v trestnom konaní a prevzatých do administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci“*.

Krajský súd napokon uviedol:

„29. Zhrnúc celkový skutkový a právny stav v preskúmvanej právnej veci výrazne právne ovplyvnený rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky tak v preskúmvanej právnej veci, ako aj v obsahovo súvisiacej trestnej veci, nemal správny súd iné východisko než zrušiť preskúmvané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, riadiac sa pritom aj závermi obsiahnutými v zrušujúcom uznesení NS SR z 19. 03. 2014 (bod 5 odôvodnenia tohto rozsudku).

30. Bude povinnosťou žalovaného v ďalšom konaní vec posúdiť komplexne z hľadiska dôkazného, ako aj z hľadiska procesno-právnych možností pre vyvodenie

administratívnoprávnej zodpovednosti voči žalobcovi v súlade s dotknutými ustanoveniami zákona č. 200/1998 Z. z. (pri absencii možnosti použitia dôkazných prostriedkov zadovážených v trestnom konaní, u ktorých bola konštatovaná nezákonnosť dôkazu) a vo veci opätovne rozhodnúť.“

Z uvedených skutočností vyplýva, že krajský súd v napadnutom rozsudku zohľadnil výsledky trestného konania, predovšetkým závery týkajúce sa zákonnosti a ústavnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu, ktorý bol podkladom aj v konaní o prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru colníka. Javí sa, že v uvedenej procesnej situácii bolo nadbytočné skúmať ďalšie námietky sťažovateľa, keďže v uvedenej veci, ak budú ďalej konať správne orgány, budú povinné skúmať aj opodstatnenosť sťažovateľových námietok, osobitne aj námietok, že nebol povinný vydať rozhodnutie o zaistení, zhabaní, prepadnutí alebo úschove tovaru ani zaevidovať tento tovar v príslušnej evidencii.

Po odmietnutí sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018